

mela, kaj je strmo, sedaj pa sem tu pihala navzgor po menda še bolj strmem.

Ni me sram povedati: od Poštarja do Uršlje sem potrebovala celih in debelih pet ur. Vendar je naravnih lepot in cvetic ob poti ostalo tudi za druge, čeprav sem jih spotoma uživala v polni meri.

S CESTE PA ŽE NE GREM!

Najprej sem si hotela ogledati cerkev, a se je moja Urška trdno zaklenila. Nato sem občudovala čuda lepih rumenih pogačic. Nato sem pokleknila, da bi povohala murko. Saj res, diši po čokoladi! Šele nato sem stopila v dom in vprašala po hrani, ki sem je bila kepko potrebna. Postregli so mi s ceneno in okusno obaro, ki bi zadostovala za gozdnega delavca. Povedala sem jim, da sem član planinske organizacije in da bi spala na skupnem ležišču – bila sem tako na koncu z močmi, da bi spala tudi na trnju. Odkazali so mi skupno sobo s kar štirinajstimi ležišči, kjer sem sama kraljevala.

Stopila sem še do križa, se malo razgledala in se nato podala v svoje »skupno« kraljestvo, kjer me je že ob šestih zvečer zmanjkalo.

Drugi dan zjutraj je ob petih še vse spalo, le Nada, se pravi jaz, ne. Skočila sem skozi okno, si ogledala sončni vzhod, tablo v spomin borcem prve svetovne vojne,

križ na razgledišču in smerno ploščo. In razgled, razgled! V dolini je bila še megla, gore pa so že bile v soncu. Vasi so daleč spodaj, osamljene kmetije, širni gozdovi... Prav vso okolico, polno rumenih pogačic, sem pregledala in se potem znašla pred začudeno oskrbnico, ki mi mojega vlomilstva navzven ni nič zamerila. Po obvezni kavi je bila oskrbniška trojica tako prijazna, da je meni in še dvojici obiskovalcev pokazala notranjost cerkve. Prevzela me je njena lepota, od srca pa sočustvujem z župnikom, ki mora vso to lepo starino popravljati.

Oskrbniki so mi svetovali, naj grem do Slemena, od tam pa bom že dobila štop do Šoštanja. Toda Nada je kot ponavadi poslušala le napol, trdno odločena, da z nobene ceste ne gre več dol.

Tista cesta do rampe je presneto strma, potem se držim zopet ene in edino zvečičavne ceste, ki mi za vsakim ovinkom odkriva nove lepote in nove razglede. Pri prvem križišču je celo neko znamenje, a pozabim pozdraviti svetnika. Vendar z veseljem pozdravljam planince, ki gredo na Uršljo. Seveda mi kažejo, kod bi morala na Sleme – nak, v hrib danes ne bom več lezla! Pridem do nekega križišča, koder bi morala v grič na Kope – ne, ne grem do! Iz zadrege me reši mlad kmečki par, ki me sočutno vpraša, kaj počne v tem gozdu starejša ženska sama. Povem jima, ona pa mi povesta,

V Kamniški Bistrici

ZVONKO ČEMAŽAR

*Visoko v nebo pne se Brana,
Planjava ji vrača smehljaj;
med njima pa Kamniško sedlo
popotniku brani nazaj.
Gozdovi Mokrice nasproti
obkrožajo tihi ta kraj,
v dolini med temi vrhovi
je Kamniške Bistrice raj.*

*V daljavi so Skuta in Štruca
in Grintovec, Kalške gore;
dolino zapira strmina,
kjer v Kokrško sedlo se gre.
Povsodi so tihi gozdovi,
nad njimi povsod so gore,
prijazno povsod tu sprejet si,
saj bistriški tu so ljudje.*

*Če lačen si, truden in žejen,
planinski je dom tu za vse;
do njega široka je cesta
za vse, kar še leze in gre.
Lepo res je tu in prijetno,
sem vračali bomo se še.
Pozdravljena, bistriška draga
soteska, kjer Bistrica vre!*

V gorah

J. Z. – ZEPO

*Pod vrhom gore sem.
Nebo nad mano, v travi
šumenje vetra v vejah,
petje ptic, pobeg divjadi
in vonj žarečih gorskih trat.*

*Potem, ko v hipu potemni nebo
nad skalnimi previsi, nad meglo,
ko strela zaslepi in grom
z viharjem stresa tla –
zastane dih.*

*Ko sneg zravnna prepade
do dolin, ko se zgubim,
izčrpan, lačen, ves leden
nemočen trepetam in hrepenim,
da še uzrem svoj dom, Piran,
žareč zahod nad morjem –
da živim.*

*Brezup je brodolomčev strah,
nemoč v prostranstvu morja.
In spet želim si gore, skal,
divjanja megle čez greben,
pogleda z vrha na zaliv,
kjer se leskeče morje, dom –
Piran.*